

Lapinkävijät Owlän jäseniä hiihtovaelluksella Hannunkurun ja Sioskurun välillä Pallas-Hetta -reitillä.

Sinisiä ajatuksia seurailleen

Kainuussa vaelletaan vaaralta vaaralle, mutta Lapissa retkeilijä kulkee tunturin lailta toiselle.

MEIDÄN KULMA

Kesäkuun alussa saimme tietää, että Hetassa ei ole lunta ja siellä on kesävaelluskeli. Ylempänä Pöyrisjärvellä oli samaan aikaan järvi jäässä ja moottorikelkkakeli. Teltoissa yöpyminen ei onnistuisi. Halu vaeltaa 6.-13. kesäkuuta koronarajoitusten lievennettyä oli suuri. Valintamme kohdistui Puolangan suuntaan UKK-reitille välille Siikajärven P-paikka ja Paljakka. Lähdimme Oulusta kohti Paljakkaa kahdella autolla. Vaeltajia oli kuusi. Aurinko lämmitti ja tavoitteena oli 80 kilometrin ja viikon alkukesävaellus.

Komettovaaran huipulla ihailimme Kainuun vaaroja ja kallioita. **Konsta Pylkkäsen** siniset ajatukset auringon kilossa tulivat helposti mieleen hengityksen hiljalleen tasaantuessa. Helpottuisiko vaellusrinkan kantaminen, jos välikädet olisivat käytössä rinkkaa ”raahatessa”? Vaeltaessa heräsi keskustelua: Kyllä Kainuussa mettää riittää.

Vaelluksella Kainuussa Jukka Parviainen (vas.), Hannu Liljamo, Tapio Siikaluoma, Satu Pippola, Tuula Lantto ja Unto Ojalehto.

Vielä ei tullut mieleen että vaelluksemme tavoite Paljakka ei tulisi toteutumaan. Syy tähän selvisi viikon aikana kulkiessamme Tonkokuikoseksi nimettyä Puolangan kunnan alueella kulkevaa UKK-reitin osuutta. Maastoon reitti on merkitty sinisellä, Kainuuseen sopivalla värillä.

Kainuussa vaelletaan vaaralta vaaralle. Korkeuserot hidastivat ja enimmäkseen olimme menossa joko ylös tai alas valmistautuen seuraavaan vaaran päälle kapuamiseen. Eteneminen oli hidasta kaatuneiden puiden takia. Jalvoja oli nostettava reippaasti yli sikin sokin

olleiden puiden. Osa puihin merkityistä sinisistä merkeistä oli kadonnut. Letkamme vetäjän piti jatkuvasti tarkkailla missä olisi seuraava reitin sininen merkki. Muutaman kerran jouduimme varmistamaan GPS-paikantimella suuntaamme. Metsäosuuksissa oli osaa reittiä aukaistu moottorisahalla. Kiitos hänelle kuka lie.

Muutammat osuudet reitti kulkee pitkin metsäautotietä. Leveän valtatie ylittimme kaksi kertaa. Maantiesfaltti tuli tutuksi. Tulipa ruokailtua valtatie penkan läheisyydessä. Ohi kulkevat autoilijat näkivät vaeltajia rinkkoineen ja kävelysauvoineen.

Pitkospuut olivat huonokuntoisia ja sammaloituneita sekä talven jäljiltä liukkaita. On helppo ymmärtää miksi retkeilytoimittaja ja -kirjailija **Jouni Laaksonen** on kirjassaan Pohjois-Suomen vaellusreitit nimennyt Tonkokuikosen merkinnällä ”Sammaloituvat pitkospuut”.

Reitillä on runsaasti hyviä laavu- ja sopivin välimatkoin. Poikkeuksena on 16 kilometrin välimatka Poussunojan ja Markonpalon laavujen välillä. Tämän osuuden jaoin kahden päivän vaellukseen. Myös Kuirivaaran laavun läheisyydestä telttapaikkoja oli vaikea löytää. Pyssylammen laavu on erinomaisella paikalla. Tästä vaelluksen jatkuminen maastollisesti helpottui, mutta totesimme, että tavoite perjantaina tai lauantaina ehtiä Paljakkaan ei onnistu. Perjantaina vaelsimme Heinijoen alueelle Hepoköngäälle 24 metrin putousta ihailemaan. Taksi nouti meidät Paljakkaan autoillemme. Pitsat Puolangan keskustassa ja kotimatka Ouluun. Pessimistien jäljillä käyneinä optimisteina odotamme seuraavaa alkukesän vaellustamme. Liekö on jälleen tunturien vuoro? **K**

HANNU LILJAMO, TEKSTI

Lapinkävijät Owlän ja Haukiputaan Ladun pj, Tunturisuus 1641

Lähiretkeilyn reittejä kunnostetaan tarpeeseen

HAASTEVIKKI

Oulun seudulla 100-150 kilometrin säteeltä löytyy erinomaisia mahdollisuuksia lähiretkeilyyn.

Esimerkiksi Simon Martimoaava on talvella umpihankihihtäjän

paratiisi. Kesäisin yhdeksän kilometrin Järviaavan reitti sekä 12 kilometrin reitti Hangassalmenahon P-paikalta Kivaloilille Koivuselän ja Saunasaaren autiotupien kautta ovat erinomaisia reittejä nauttia luonnosta ja hikiliikkua. Metsähal-

litus kunnostaa Martimoaavan soidensuojelun alueen retkeilykohteita kesinä 2021 ja 2022. Koivuselän autiotupa peruskorjataan, viitoitukset sekä reittimerkit uusitaan. Lasten luontopolulle noin 800 metrin päähän tiestä tehdään laavu.

Oulun Sankivaarasta lähtevää Tervareittiä kunnostetaan Vaalan Kutujen reitistöillä ja Oulujärven retkeilyalueella. Rokuan kansallispuisto laajeni tuhannesta hehtaarista 1500 hehtaariin. Syötteen kansallispuistossa tehdään reittien

kestävöintejä ja uusitaan reittejä maastopyörille. Ahmatuvalle on mahdollista vaeltaa ympäri vuoden. Perämeren kansallispuistossa kunnostetaan laitureita, opasteita ja Selkä-Sarven sauna. Käykää tutustumassa! (Hannu Liljamo) **K**